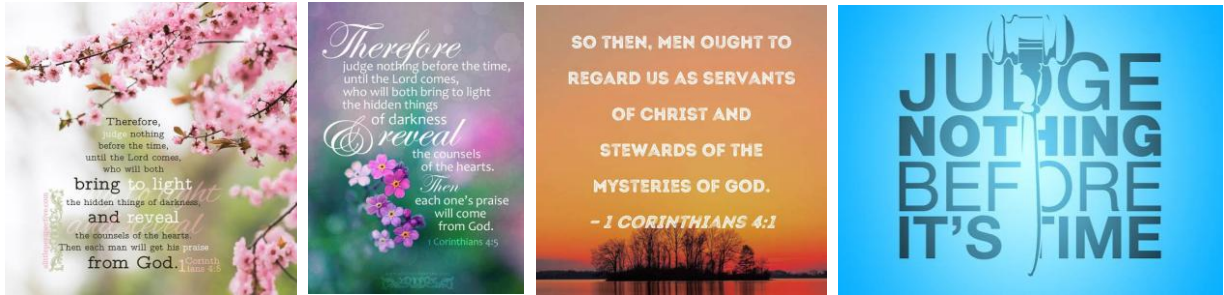

บทเทศน์และข้อคิด วันศุกร์ที่ 4 กันยายน 2026

บทอ่านที่หนึ่งจาก 1 โครินธ์ 4:1-5

นี่คงเป็นบทอ่านที่ “แทงใจ” คนทำงานในพระศาสนจักรอย่างมาก เพราะนักบุญเปาโล กำลังพูดถึง **การเป็นผู้รับใช้ การถูกตัดสิน และความซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่พระเจ้าฝากไว้**

“สิ่งที่เรียกร้องจากผู้ดูแลก็คือ เขาต้องเป็นคนที่ไวใจได้” (1 คร 4:2)

1. ก่อนอื่น บริบทของบทอ่าน 1 คร 4:1-5 คืออะไร?

ปัญหาของชาวโครินธ์คือ พวกเขาเริ่ม แบ่งพรรคแบ่งพวกตามผู้นำ “ฉันเป็นพวกเปาโล” - “ฉันเป็นพวกอปอลโล” - “ฉันเป็นพวกเศฟาส” พุดแบบภาษาปัจจุบันคือ เริ่มมีแฟนคลับในพระศาสนจักร ใครมีความสามารถดีกว่า? ใครเก่งกว่า? ใครมีบารมีกว่า? ใครบริหารดีกว่า? แล้วเปาโลกลับพุดสิ่งที่น่าทึ่งกว่า อย่ามองพวกเราเป็น “ดารา” จงมองพวกเราเป็น ผู้รับใช้ของพระเยซูเจ้า และผู้ดูแลธรรมดาสามัญของพระเจ้า คำว่า “ผู้ดูแล” ในภาษากรีกคือ **oikonomos** หมายถึงคนที่เจ้าของบ้านมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของเขา นี่สำคัญมาก คือ ผู้ดูแลไม่ใช่เจ้าของ พระสงฆ์ไม่ใช่เจ้าของวัด, พระสังฆราชไม่ใช่เจ้าของสังฆมณฑล, สภาภิบาลไม่ใช่เจ้าของชุมชน, พ่อแม่ไม่ใช่เจ้าของลูก, และแม้แต่ชีวิตของเราเอง เราก็ไม่ได้เป็นเจ้าของอย่างเด็ดขาด - **เราเป็นเพียงผู้ดูแลสิ่งที่พระเจ้าทรงฝากไว้** ดังนั้น คำถามสุดท้ายของชีวิตจึงไม่ใช่ “ฉันประสบความสำเร็จเพียงไหน?” แต่คือ **“ฉันซื่อสัตย์กับสิ่งที่พระเจ้าฝากไว้หรือไม่?”**

2. คำที่ “หนักหน่วง” ที่สุด: ความสำเร็จ/Success กับ ซื่อสัตย์/Faithfulness

ชาวโลกถามว่า “คุณประสบความสำเร็จหรือยัง?” พระเจ้าถามว่า “คุณซื่อสัตย์หรือ

ยัง?” สองคำนี้ไม่เหมือนกัน เพราะ เราสามารถ ประสบความสำเร็จ แต่ไม่ซื่อสัตย์ ก็ได้ - มีคนมากมายร่ำรวยขึ้น เพราะโกงเก่ง - มีคนมีชื่อเสียง เพราะสร้างภาพเก่ง - มีคนมีผู้ติดตามเป็น FC มาก เพราะพูดสิ่งที่คนอยากฟัง แม้แต่ในพระศาสนาจักร เรา อาจมีโครงการใหญ่ อาคารสวย กิจกรรมเต็มปฏิทิน คนชื่นชมมากมาย... แต่คำถามของ พระเจ้าอาจไม่ใช่ “มีคนมากี่คน?” พระองค์อาจถามว่า “เจ้ารักพวกเขาแบบจริงใจหรือ เปล่า?” ไม่ใช่ “สร้างอะไรไว้บ้าง?” แต่ “สิ่งที่เราฝากไว้กับเจ้า เจ้าดูแลมันอย่างไร?” นี่คือการแตกต่างระหว่างความสำเร็จ/**achievement** กับ การรับใช้/**stewardship**

3. เรื่องประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจมาก: “ใครเป็นคนสร้างมหาวิหาร?”

พ่อเคยเล่าเรื่องนี้ให้ฟังมาแล้วเกี่ยวกับการก่อสร้างมหาวิหารใหญ่ในยุโรป ชายคนหนึ่ง เดินผ่านสถานที่ก่อสร้าง เห็นช่างสามคนกำลังสกัดหินอยู่ จึงถามทีละคนว่า “ช่างกำลังทำอะไร?” คนแรกตอบอย่างหงุดหงิดว่า “ไม่เห็นหรือ? ผมกำลังสกัดหิน!” ถามคนที่สอง “ช่างกำลังทำอะไร?” เขาตอบ “ผมหาเงินเลี้ยงครอบครัว” แล้วถามคนที่สาม ซึ่ง กำลังทำงานแบบเดียวกันทุกประการ เขาหยุดมือ มองขึ้นไปยังโครงสร้างที่กำลังก่อขึ้น แล้วตอบว่า “ผมกำลังสร้างมหาวิหารถวายแด่พระเจ้า” ทั้งสามคน... ถือก้อนหินเหมือนกัน, ตีหินเหมือนกัน, เหยื่อออกเหมือนกัน แต่หัวใจไม่เหมือนกัน คนแรกเห็น ก้อนหิน, คนที่สองเห็น เงินเดือน, คนที่สามเห็น พระเจ้า นี่อาจเป็นคำถามที่ดีมาก สำหรับเราเช่นกัน: “วันนี้เรากำลังทำอะไร?” พระสงฆ์อาจตอบว่า “ถวายมิสซา”, นักขับร้อง “ร้องเพลง”, คนจัดดอกไม้ “จัดดอกไม้”, สภาภิบาล “ประชุม”, คนทำความสะอาด “กวาดพื้น”, แต่เปาโลอาจบอกว่า ไม่ใช่...เราทุกคนต่างก็กำลังดูแลสิ่งที่ พระเจ้าทรงฝากไว้ แม้แต่งานเล็กที่สุดจึงกลายเป็นงานศักดิ์สิทธิ์ได้ ถ้าทำด้วยความ ซื่อสัตย์

4. แล้วเปาโลพูดสิ่งที่น่าสนใจต่อไป: “คนอื่นตัดสินฉัน ฉันไม่สนใจมากนัก”

เปาโลไม่ได้หมายความว่า “ใครจะวิจารณ์ฉันก็ช่าง ฉันไม่ฟังใคร!” ถ้าเข้าใจอย่างนั้น อันตรายมาก โดยเฉพาะผู้นำพระศาสนจักร เปาโลกำลังบอกว่า คำตัดสินของมนุษย์ ไม่ใช่คำตัดสินสุดท้าย แล้วที่ลึกกว่านั้นคือ “แม้แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ตัดสินตนเอง” เพราะเรามักมีผู้พิพากษาสามคนในชีวิต คนอื่นตัดสินเรา – เราตัดสินตัวเอง – และพระเจ้าทรงตัดสินเรา ปัญหาคือสองคนแรก มองเห็นไม่หมด คนอื่นอาจชมเรา ทั้งที่ภายในเรากำลังหลงทาง หรือคนอื่นอาจตำหนิเรา ทั้งที่เรากำลังพยายามซื่อสัตย์กับพระเจ้าอย่างที่สุด แม้แต่ตัวเราเองก็อาจหลอกตัวเองได้ เพราะฉะนั้นเปาโลจึงสรุปว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินข้าพเจ้า พระเจ้ารู้ พระเจ้าเห็น”

5. ประโยคที่น่ากลัวและงดงามพร้อมกัน

เปาโลบอกว่า เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา พระองค์จะ “ทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และทรงเปิดเผยความตั้งใจของจิตใจ” (เทียบ 1 คร 4:5) พระเจ้าไม่ได้ดูเฉพาะ สิ่งที่เราทำ พระองค์ทรงดูว่า “ทำไปทำไม?” นี่ต่างหากที่น่าคิด

ทำบุญ — เพราะรักพระเจ้า หรืออยากให้คนเห็น?

รับใช้ — เพราะรัก หรืออยากมีตำแหน่ง?

พูดความจริง — เพราะรักความจริง หรืออยากทำร้ายใคร?

เจียบ — เพราะเมตตา หรือเพราะซื่อสัตย์?

แม้แต่สิ่งเดียวกันภายนอก อาจมีคุณค่าต่อพระพักตร์พระเจ้าแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง มนุษย์เห็นการกระทำ พระเจ้าทรงเห็นแรงจูงใจ

6. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักรวันนี้

เรากำลังอยู่ในโลกที่ทุกอย่างถูกประเมินจาก ยอดวิว, ยอดไลก์, จำนวนผู้ติดตาม, จำนวนคนเข้าวัด, จำนวนกิจกรรม, จำนวนเงินบริจาค, จำนวนโครงการ, ทั้งหมดนี้มีประโยชน์ในการบริหาร แต่มีอันตรายถ้าเราคิดว่า ตัวเลข = ความสำเร็จของพระวรสาร เพราะพระเยซูเจ้าทรงเริ่มด้วยอัครสาวกเพียงไม่กี่คน และบนไม้กางเขน ถ้าเราวัดด้วย KPI แบบโลก... พันธกิจของพระเยซูเจ้าดูเหมือนล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง บรรดาศิษย์วิ่งหนี – ประชาชนเปลี่ยนจาก “โฮซันนา” เป็น “ตรึงเขาเสีย” – ผู้นำศาสนา

ปฏิเสธ – พระองค์ถูกประหาร แต่สิ่งที่โลกเรียกว่า ความพ่ายแพ้ พระเจ้าทรงทำให้กลายเป็น ความรอดของชาวโลก เพราะฉะนั้น พระศาสนจักรต้องระวังมากกว่าอย่าสับสนระหว่าง **popularity** กับ **fidelity** – ความนิยมกับความซื่อสัตย์ พระศาสนจักรไม่ได้ถูกเรียกให้เป็นที่นิยม **popular Church** แต่เป็นความซื่อสัตย์ **faithful Church**

7. อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

ชายคนหนึ่งเสียชีวิตและไปยืนต่อหน้าพระเจ้า เขามั่นใจมาก จึงบอกว่า “พระเจ้าครับ ผมทำความดีเยอะมาก – ผมบริจาคเงิน – ผมช่วยคนยากจน – ผมทำงานให้วัด – ผมอยู่ในคณะกรรมการหลายชุด – ผมได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณตั้งหลายใบ!” พระเจ้าทรงถามว่า “ดีมาก แล้วเจ้าทำทั้งหมดนั้นเพื่อใคร?” ชายคนนั้นตอบทันที “เพื่อพระองค์ครับ!” พระเจ้าจึงตรัสว่า “ก็แปลกดีนะ...เพราะทุกครั้งที่เจ้าทำอะไรก็ตาม เจ้าดูเหมือนจะคอยมองว่ามีใครกำลังมองเจ้าอยู่หรือเปล่า” นี่คือข้อคิดจาก 1 โครินธ์ 4:5 มนุษย์มองสิ่งที่เราทำ พระเจ้าทรงมองว่าเราทำเพื่อใคร

ขอสรุปข้อคิดในภาพรวมจากบทอ่านที่หนึ่งวันนี้

วันหนึ่งเราอาจต้องวางทุกตำแหน่งลง คำว่า “คุณพ่อ” – “ประธาน” – “กรรมการ” – “ผู้บริหาร” – “ผู้มีพระคุณ” – “คนสำคัญ” แม้แต่ชื่อเสียงที่เราสะสมมาทั้งชีวิตก็ต้องวางลง และเราจะยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าเพียงผู้เดียว วันนั้นพระองค์อาจไม่ถามว่า “มีคนรู้จักเจ้าที่คน?” แต่ถามว่า “เจ้ารู้จักเราไหม?” ไม่ถามว่า “คนชมเจ้ามาเพียงใด?” แต่ถามว่า “ตอนที่ไม่มีใครเห็น เจ้ายังซื่อสัตย์อยู่หรือเปล่า?” ไม่ถามว่า “เจ้าประสบความสำเร็จมากเพียงใด?” แต่ถามว่า “สิ่งที่เราฝากไว้กับเจ้า เจ้าได้ดูแลมันด้วยความรักหรือไม่?” นี่คือข่าวดีของบทอ่านวันนี้ เพราะบางคนทำดีมาทั้งชีวิต แต่ไม่มีใครเห็น แม้คนหนึ่งเลี้ยงลูกอย่างอดทน ไม่มีโล่รางวัล, คนหนึ่งดูแลพ่อแม่แก่ชราทุกวัน ไม่มีใครปรบมือ, คนหนึ่งทำความสะอาดวัดแต่เช้า แล้วกลับบ้านก่อนใครมาเห็น, พระสงฆ์คนหนึ่งรับฟังความทุกข์ของสัตบุรุษครั้งแล้วครั้งเล่า โดยไม่มีใครรู้ – คนหนึ่ง

ต่อสู้กับการทดลองอย่างเจียบ ๆ และยังเลือกความดีทุกวัน โลกอาจไม่เห็น แต่ 1 โครินธ์ 4 วันนี้บอกเราว่า พระเจ้าทรงเห็น และเปาโลไม่ได้จบด้วยคำว่า “แล้วพระเจ้าจะลงโทษทุกคน” แต่กลับบอกว่า “แล้วแต่ละคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า” วันสุดท้ายอาจมีความดีจำนวนมหาศาลที่โลกไม่เคยรู้จักเลย ถูกเปิดเผยออกมา ดังนั้น อย่าท้อใจเมื่อทำดีแล้วไม่มีใครเห็น – อย่าหยุดรับใช้เพราะไม่มีใครขอบคุณ – อย่าเปลี่ยนความถูกต้องเพียงเพราะคนไม่ปรบมือ – เพราะคริสตชนไม่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อเสียงปรบมือของมนุษย์ แต่เพื่อวันหนึ่งจะได้ยินเสียงเดียวที่สำคัญที่สุดว่า “ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์”

รำพึงไตร่ตรองจากพระวรสารโดยนักบุญลูกา 5: 33-39

นี่เป็นตอนที่ดูเหมือนพระเยซูเจ้ากำลังตอบคำถามเรื่อง “การอดอาหาร” แต่จริง ๆ แล้วพระองค์กำลังพูดเรื่องใหญ่กว่านั้นมาก คือ เราจะรับ “ความใหม่ของพระเจ้า” ด้วยหัวใจแบบเดิม ๆ ได้หรือไม่? และประโยค “เหล้าองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่” สามารถนำมาเป็นข้อคิดที่ดีมากในวันนี้

“พระเจ้าไม่ได้มาเพื่อปะชุนชีวิตเก่า แต่ทรงมาเพื่อประทานชีวิตใหม่”

1. คำถามเรื่องอดอาหาร แต่พระเยซูเจ้ากลับตอบเรื่อง “เจ้าบ่าว”

พวกฟาริสีและธรรมาจารย์สงสัยว่า “ศิษย์ของยอห์นอดอาหารและอธิษฐานบ่อย ๆ ศิษย์ของพวกฟาริสีก็เช่นเดียวกัน แต่ศิษย์ของท่านกลับกินและดื่ม” ฟังดูมีเหตุผลดี “ทำไมพวกเราถือศีลอด แต่พวกท่านกิน?” คำถามก็คงประมาณว่า “พระอาจารย์ครับ...พวกผมกำลังจำศีล แต่ลูกศิษย์พระอาจารย์กำลังหาร้านอาหาร!” แต่พระเยซูเจ้าไม่ทรงตอบเรื่องอาหาร พระองค์ตรัสถึง งานแต่งงาน “ท่านจะให้เพื่อนเจ้าบ่าวอดอาหาร ขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือไม่?” คำตอบนี้ลึกมาก เพราะในพระคัมภีร์ “เจ้าบ่าว” เป็น

ภาพของพระเจ้า ผู้ทรงรักประชากรของพระองค์ พระเยซูเจ้ากำลังบอกเป็นนัยอย่างน่าทึ่งว่า “เจ้าบ่าวมาถึงแล้ว” ศาสนาไม่ใช่เพียงกฎ, ไม่ใช่เพียงพิธีกรรม, ไม่ใช่เพียง “ทำสิ่งนี้ ห้ามทำสิ่งนั้น” แต่คือ การพบปะกับบุคคลหนึ่ง — พระเยซูเจ้า นี่เป็นคำถามแรกสำหรับข้อคิดวันนี้: **เราเป็นคริสตชนเพราะทำกิจกรรมทางศาสนา หรือเพราะเราได้พบพระเยซูคริสต์เจ้า?**

2. “ไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อใหม่ไปปะเสื้อเก่า”

พระเยซูเจ้าทรงใช้ภาพแรกซึ่งคนสมัยนั้นเข้าใจทันที ถ้าเอาผ้าใหม่ซึ่งยังไม่หดตัวไปเย็บปะเสื้อเก่า เมื่อซักแล้วผ้าใหม่หดตัว ก็จะดึงผ้าเก่าจนรอยขาด แย่กว่าเดิม แต่พระองค์ไม่ได้กำลังสอนวิชาเย็บผ้า พระองค์กำลังตรัสว่า “เราไม่ได้มาเป็นเพียงแผ่นปะบนชีวิตเดิมของเจ้า” นี่สำคัญมาก เพราะบางครั้งเราใช้พระเยซูเจ้าเป็นเหมือน “**แผ่นปะ**” ชีวิตส่วนใหญ่ฉันจัดการเอง, เงินของฉัน, เวลาของฉัน, ความสัมพันธ์ของฉัน, ความทะเยอทะยานของฉัน, ความคิดของฉัน แล้วเว้นช่องเล็ก ๆ วันอาทิตย์ไว้ว่า “ตรงนี้ของพระเจ้า” พระเยซูเจ้าไม่ได้ต้องการเพียงช่องหนึ่งในชีวิตเรา พระองค์ต้องการชีวิตทั้งชีวิต คริสต์ศาสนาไม่ใช่การเอาพระเยซูเจ้าไป “ปะ” บนชีวิตเก่า แต่คือการยอมให้พระองค์ **เปลี่ยนชีวิต**

3. ภาพที่สองยังน่าสนใจ: “เหล้าองุ่นใหม่กับถุงหนังใหม่”

นี้มีพื้นฐานทางโบราณคดีและวัฒนธรรมตะวันออกไกลที่น่าสนใจมาก ในโลกโบราณยังไม่มีขวดแก้วราคาถูกราคาถูกอย่างเรา คนทั่วไปจึงเก็บของเหลวรวมถึงเหล้าองุ่นไว้ใน ถุงหนังสัตว์ (wineskin) เหล้าองุ่นใหม่ยังหมักอยู่ ระหว่างการหมักจะเกิดก๊าซ ทำให้ภาชนะต้องสามารถ ขยายตัวได้ ถุงหนังใหม่ยังนิ่มและยืดหยุ่น จึงขยายได้ แต่ถุงหนังเก่า เมื่อใช้ไปนาน ๆ จะแข็งและเปราะ ถ้าเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ลงไป...**ถุงแตก** พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “เหล้าองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่” และนี่อาจเป็นคำถามที่ค่อนข้างหนักหน่วงของพระวรสารวันนี้: **“พระเจ้ากำลังทำสิ่งใหม่ แต่หัวใจของเรายังยืดหยุ่นพอหรือไม่?”**

4. ปัญหาอาจไม่ใช่ตัวเราแก่ชราแล้ว แต่คือ “หัวใจแข็ง”

ถุงหนังเก่าไม่ได้แตกเพราะมัน เก่า มันแตกเพราะมัน แข็ง
นี่ต่างหาก คนอายุ 80 ปีอาจมีหัวใจใหม่มาก ขณะที่คนอายุ 25 ปีอาจมีหัวใจแก่แล้วก็ได้
เพราะ “หัวใจเก่า” คือหัวใจที่พูดว่า “ฉันเคยทำอย่างนี้มาตลอด” – “ไม่ต้องเปลี่ยน
หรอก” – “สมัยฉันดีที่สุดแล้ว” – ประโยคที่อันตรายมากสำหรับชีวิตฝ่ายจิตคือ “ฉันก็
เป็นอย่างนี้แหละ เปลี่ยนไม่ได้แล้ว” เพราะทันทีที่เราพูดว่า “เปลี่ยนไม่ได้” เรากำลัง
บอกพระจิตเจ้ากลางๆ ว่า “พระองค์เปลี่ยนผมไม่ได้หรอก” แต่ข่าวดีของพระวรสาร
คือ ไม่มีมนุษย์คนใดแก่เกินไป – ไม่มีคนบาปคนใดเสียหายเกินไป – ไม่มีชุมชนใด
ซึ่งจะตายเกินไป – ไม่มีพระศาสนจักรท้องถิ่นใดแก่เกินไปสำหรับพระจิตเจ้า

5. พระวรสารนี้สำคัญอย่างยิ่งสำหรับพระศาสนจักรวันนี้

พระศาสนจักรมีสิ่งเก่าแก่ที่ต้องรักษาไว้มากมาย เช่น ความเชื่อของอัครสาวก – ศีล
ศักดิ์สิทธิ์ – พระคัมภีร์ – ธรรมประเพณี – ศีลมหาสนิท สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ “ถุงหนัง
เก่า” ที่ต้องโยนทิ้ง แต่นี่คือ ชุมทรัพย์ เพราะฉะนั้น “เหล้าองุ่นใหม่” ไม่ได้หมายความว่า
ว่า “ของเก่าไม่ดี ทั้งให้หมด แล้วทำทุกอย่างให้ทันสมัย” ไม่ใช่เลย! คำถามคือ เราจะนำ
ข่าวดีนิรันดร์ของพระเยซูเจ้าไปหามนุษย์ในโลกที่เปลี่ยนไปได้อย่างไร? โลกเปลี่ยน
แล้ว, AI เปลี่ยนวิธีทำงาน, social media เปลี่ยนวิธีสื่อสาร, ครอบครัวเปลี่ยน, เยาวชน
ตั้งคำถามใหม่, คนจำนวนมากไม่ได้เกลียดศาสนา แต่ไม่รู้ว่าศาสนาเกี่ยวข้องกับอะไรกับ
ชีวิตเขา ถ้าพระศาสนจักรเพียงพูดว่า “แต่เราทำอย่างนี้มาตั้ง 50 ปีแล้ว!” พระวรสาร
วันนี้อาจถามเรากลับว่า “แล้วคนที่เจ้าถูกส่งไปหา ยังเหมือนเมื่อ 50 ปีก่อนหรือ?”

6. ประโยคหนึ่งในพระวรสารวันนี้ น่าสนใจ แต่หลายคนมองข้าม

“ไม่มีผู้ใดที่ดื่มเหล้าองุ่นเก่าแล้วอยากได้เหล้าองุ่นใหม่ เพราะเขาพูดว่า ‘ของเก่า
ดีกว่า’” พระเยซูเจ้าทรงรู้จักธรรมชาติมนุษย์ดีมาก เราชอบสิ่งที่คุ้นเคย ไม่จำเป็นว่า
มันดีที่สุด แต่เพราะ “ฉันคุ้นเคยกับมัน” นี่เป็นอุปสรรคใหญ่ของการกลับใจ เราอาจ
คุ้นกับ ความโกรธ การนินทา อคติ ความสบาย ตำแหน่ง วิธีคิดเดิมๆ แม้กระทั่งบาป

บางอย่าง จนในที่สุดสิ่งที่ไม่ดี กลายเป็นสิ่งที่เรา รู้สึกปลอดภัย ดังนั้นการกลับใจจึงน่า สะพรั่ง ไม่ใช่เพราะชีวิตใหม่ไม่ดี แต่เพราะ เรารู้จักชีวิตเก่าดีเกินไป

7. อยากเล่าเรื่องประวัติ: “Kodak”

ในปี 1975 วิศวกรของ Kodak ชื่อ **Steven Sasson** สร้างต้นแบบกล้องดิจิทัลยุคแรก ขึ้นภายในบริษัท ซึ่งเป็นบริษัทที่โด่งดังที่สุดเรื่องฟิล์ม กลับมีเทคโนโลยีที่วันหนึ่งจะ เปลี่ยนโลกของการถ่ายภาพอยู่ในบ้านของตัวเอง แต่นั่นก็คือปัญหา ถ้าการถ่ายภาพไม่ ต้องใช้ฟิล์มอีกต่อไป...แล้วธุรกิจฟิล์มจะเป็นอย่างไร? Kodak ไม่ได้ไม่เห็นอนาคตเสีย ที่เดียว แต่ธุรกิจเดิมที่ทำกำไรมหาศาลทำให้การเปลี่ยนผ่านเป็นเรื่องยากมาก ในเวลา ต่อมาโลกการถ่ายภาพเคลื่อนไปสู่ดิจิทัลอย่างรวดเร็ว และ Kodak ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นยักษ์ ใหญ่ของโลกก็ยื่นขอพิทักษ์ทรัพย์ตาม Chapter 11 ในปี 2012

ข้อคิดคือว่า: **บางครั้งสิ่งใหม่ไม่ได้อยู่ไกลจากเราเลย มันอยู่ในมือเราแล้ว แต่เรา กลัวมัน เพราะมันอาจบังคับให้เราปล่อยสิ่งเก่าที่เรารัก**

และนี่คือคำถามสำหรับพระศาสนจักร: เราอาจกำลังขอให้พระจิตเจ้าทรงนำพระศาสน จักร... แต่พอพระจิตเจ้าทรงพาไปในทางที่เราไม่คุ้นเคย เรากลับพูดว่า “ไม่เอาครับ พระจิตเจ้า...ทางเดิมดีกว่า!”

8. ขอสรุปข้อคิดจากพระวรสารแบบภาพรวม

บางทีวันนี้เราไม่ต้องถามว่า “พระเจ้าจะประทานสิ่งใหม่อะไรให้ฉัน?” แต่ควรถามว่า “ฉันพร้อมจะเป็นถุงหนังใหม่หรือยัง?” เพราะบางทีปัญหาไม่ใช่ว่า พระเจ้าไม่ทรงทำ สิ่งใหม่ พระองค์กำลังทำอยู่แล้ว พระองค์กำลังเรียกคนใหม่ กำลังเปิดประตูใหม่ กำลัง ส่งคนที่เราไม่คาดคิดมา กำลังใช้วิธีที่เราไม่คุ้นเคย กำลังทำให้พระศาสนจักรออกจาก ความสะดวกรสบาย ปัญหาอาจอยู่ที่ หัวใจของเราแข็งเกินกว่าจะขยายตามพระพรห ทานของพระองค์

เราจึงต้องภาวนาวันนี้ว่า “พระเยซูเจ้าข้า โปรดอย่าเพียงเปลี่ยนสิ่งรอบตัวข้าพเจ้า แต่โปรดเปลี่ยนข้าพเจ้าด้วย, เมื่อพระองค์ประทานเหล้าองุ่นใหม่ โปรดประทานหัวใจใหม่, เมื่อพระองค์เปิดประตูใหม่ โปรดประทานความกล้าให้ข้าพเจ้าก้าวออกไป, และเมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่คุ้นเคย โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าพูดว่า ‘ของเก่าดีกว่า’ แต่ให้ข้าพเจ้ากล่าวพูดว่า ‘พระเจ้าข้า พระองค์กำลังทรงทำอะไรใหม่? และพระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าร่วมมืออย่างไร?’”

“สิ่งที่น่ากลัวที่สุดสำหรับพระศาสนจักร ไม่ใช่โลกกำลังเปลี่ยนเร็วเกินไป แต่คือ... พระจิตเจ้ากำลังทรงทำสิ่งใหม่ ขณะที่เรายังยืนยันว่า ‘ของเก่าดีกว่า’” “เหล้าองุ่นใหม่ ต้องใส่นองุ่นใหม่” อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอร์จหน้ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ